

Četrto poglavje je katalog etnografskih muzejskih ustanov v srednji in vzhodni Evropi.

V petem poglavju se bralec še seznanja z novimi razstavnimi zbirkami in občasnimi razstavami v raznih muzejih. Letnik zaključujejo v šestem in sedmem poglavju objavljene obletnice, posmrtnice, ocene in poročila.

V tej publikaciji navedene razprave in članke z izredno obilnim ilustrativnim gradivom, ki posegajo v tako številne delavnosti muzejske etnografije na območju, ki nam ni daleč, bomo lahko s pridom uporabili pri delu tudi v naših etnografskih muzejih.

Pavla Strukelj

**Erich Krawe, Drasta Serbow wokolo Wojerec (Serbske narodne drasty 3)**, Ludowe nakladništwo Domowina, Budyšin 1959, 64 strani in 81 slik na posebnih prilogah.

V delu »Drasta Serbow wokolo Wojerec« nas seznanja lužiško-srbski etnograf Erich Krawe iz Poršic najprej z deželo in ljudmi wojerowskega oblačilnega območja, nato pa na kratko opisuje današnjo žensko, moško in otroško nošo, kakršno nosijo ob nedeljah in praznikih, pri krstu, poroki in žalovanju. V zadnjih poglavjih se poučimo o materialu in načinu izdelovanja blaga ter o pomenu noše v vaški skupnosti. Tudi razvoju noše je posvečen krajši odstavek. Besedni del zaključujejo opombe in razlage besed. 81 slikovnih prilog na koncu knjige nadvse nazorno ilustrira to zanimivo delo.

Ceprav je posvetil avtor besednemu delu le pičlih 24 strani, si vseeno moremo zelo jasno predočiti današnjo nošo wojerowskega okoliša. Tako se oblačiljo v nedeljsko nošo, ki ji je avtor posvetil največ pozornosti, tudi ob praznikih, na plesih in drugih svečanih priložnostih. Zanimiv je odstavek, v katerem omenja, da si žene nekaj tednov po poroki ali pa v času, ko dosežejo njihovi otroci določeno starost, nadenejo obleko drugačne, po običaju določene barve.

Delovno in otroško nošo opisuje v dveh kratkih odstavkih. Za delo ponosijo stara praznična oblačila. V času žalovanja pa si privežejo otroci čez čelo bel trak.

Tudi obleka ob nekaterih običajih se precej razločuje od vsakdanje. Najdragocenejšo obleko nosi nevesta, nekoliko skromnejše je napravljena družica. Belo, žalno nošo pa so opustili že pred desetletji.

Moški noši, ki je skoraj že izginila, je posvečen krajši odstavek.

V zaključnem razpravljanju o razvoju noše, na katero so poleg modne noše vplivali tudi gospodarski, estetski in družbeni činitelji, ugotavlja, da ta noša vedno bolj izginja. Predvsem pri mlajši generaciji nadomeščajo vsaj nekatere oblačilne dele stare noše že novi, moderni izdelki.

Delo Ericha Krawca sodi nedvomno med najlepše publikacije o noši. Vredno bi bilo, da bi tudi pri nas začeli izdajati podobne knjige, s katerimi bi ne samo doma ampak tudi v tujini primerno predstavili slovensko ljudsko kulturo.

Marija Makarovič

**Tündér Ilona. Szerkesztette és a mesemagyarázatot irta Kovács Ágnes.** Népek meséi V. Szerkeszti Ortutay Gyula. Budapest 1960. Móra Ferenc Könyvkiadó.

V tej zbirki grških, albanskih, bolgarskih, jugoslovanskih in romunskih pravljic, ki je večbarvno ilustrirana (Kató Lukáts), je urednica objavila v zaglavju »Jugoslovanske pravljice« (vseh je 15) tudi tri slovenske. To so: iz Bolharjeve zbirke Slovenske narodne pravljice, 1955, dve: Sedem let pri beli kači (str. 256–257) in O dvanajstih bratih in sestrah (str. 258–266); iz I. Grafenauerja Slovenskih pripovedk o Kralju Matjažu, 1951, pa je nastala nova, »idealna« zgodba, zlepljena iz števil 18, 21, 42, 20 b ali 29, 44. Vse tri